

Arrest

nr. 171 489 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart staatloos te zijn en verder verklaart u in 1988 te zijn geboren in Dushanbe, Tadzjikistan. U werd na uw geboorte afgestaan voor adoptie. U belandde als baby in een tehuis. U kwam terecht bij verschillende Oezbeekse pleeggezinnen. In 1998, u was toen 10 jaar oud, werd u verkocht aan een Oezbeekse familie, die u naar Oezbekistan meenam. U werd er gedwongen om als slaaf te werken in de landbouw. In 2004 slaagde u erin om bij uw pleeggezin weg te geraken. U vluchtte naar Moskou en daar werkte u in de illegaliteit om in uw elementaire behoeften te voorzien. Na enkele aanvallen door skinheads verliet u Rusland in 2010. U reisde naar Kaliningrad en van daaruit reisde u naar Polen, waar u op 4 maart 2010 aankwam. U werd er gedurende 6 maanden in een gesloten centrum opgesloten omdat u niet over geldige documenten beschikte, maar tevens omdat u geen asielaanvraag wilde indienen. U vroeg uiteindelijk op 3 september 2010 voor het eerst asiel bij de Poolse autoriteiten. U zou

nogmaals asiel vragen in Polen in 2011, 2012 en in 2013. In 2011 ging u tussendoor naar de Tsjechische Republiek. U vroeg ook daar asiel, maar omwille van de zogenaamde Dublin-verordening werd u terug naar Polen gestuurd. U werkte ook in Polen altijd illegaal.

In 2012 leerde u in Polen uw huidige echtgenote, **R.(...) A.(...)** (**O.V.8.012.936**), kennen. Omwille van de relatie had u zowel enige tijd problemen met uw schoonmoeder als met de Tsjetsjeense gemeenschap, die niet aanvaardde dat een Tsjetsjeense vrouw met een niet-Tsjetsjeen een relatie had. U werd zelfs een keer meegenomen in het kader van een sharia-proces, waarbij u werd veroordeeld tot 100 zweepslagen. Uw echtgenote, haar zus en hun moeder kregen in Polen de subsidiaire beschermingsstatus, nadat ze terugkeerden uit Tsjetsjenië na een eerder verblijf in België, waar ze in 2010 asiel hadden gevraagd.

Omdat uzelf, uw echtgenote, haar zus en haar echtgenoot, met wie ze in 2015 huwde en uw schoonmoeder zich er niet voldoende veilig voelden, reisden jullie in januari 2015 door naar België. U verklaarde zich er op 27 januari 2015 voor het eerst vluchteling, evenals de hiervoor genoemde personen.

In het kader van onderhavige aanvraag legt u enkel een tijdelijk Pools verblijfsdocument over.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u staatloos bent en dat u, voor uw komst naar Europa in 2010, illegaal in Moskou woonde waar u enkele keren in aanvaring kwam met skinheads. U reisde in 2010 naar Polen en daar kreeg u problemen met Tsjetsjenen die het niet aanvaardden dat een Tsjetsjeense vrouw een relatie begon met u, een niet-Tsjetsjeen. Daarom kwam u in januari 2015 naar België.

Welnu, er moet besloten worden dat u er niet in bent geslaagd om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Deze inschatting is gebaseerd op hierna beschreven vaststellingen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat onderhavige aanvraag beoordeeld wordt ten aanzien van **de Russische Federatie**, wat in casu dient beschouwd te worden als land van gewoonlijk verblijf. Immers, u verklaarde voor de asielinstanties dat u staatloos bent en van geen enkel land het staatsburgerschap bezit. In voorkomend geval dient de aanvraag bijgevolg beoordeeld te worden ten aanzien van het land waarin u het langst verbleef voor uw vlucht naar Europa. Daar uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw vertrek naar Polen – in 2010 – het langst onafgebroken in **Moskou** verbleef, kan de Russische Federatie inderdaad beschouwd worden als de referentiestaat voor voorliggend verzoek tot internationale bescherming.

Wat betreft uw verblijf in Rusland, moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u er dusdanig problemen kende die het toekennen van internationale bescherming verantwoordden.

U verklaarde aan het begin van uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS, gehoorverslag dd.20.08.2015, p.2) dat u in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde CGVS-vragenlijst geen melding had gemaakt van een incident in Moskou, waarbij u “met een mes werd neergestoken”. U verklaarde deze omissie door te stellen dat er niet werd doorgevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat er u aldaar was gezegd dat het daar afgenomen interview slechts een kleine voorbereiding was op uw gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.2). Welnu, uit de voormelde vragenlijst blijkt dat u er nochtans vrij uitgebreid verklaringen aflegde over uw geboorte in Tadzjikistan, uw kinderjaren in voormeld land en nadien Oezbekistan, problemen met uw pleeggezin in Oezbekistan, uw vlucht naar Moskou en vervolgens naar Polen. Nadien werd u nogmaals gevraagd waarom u het incident, het enige fysieke vervolgingsfeit blijkens uw verklaringen (CGVS 1, p.7) niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U antwoordde dat er u niet naar gevraagd was en dat u werd gezegd dat u er niet alles moest vertellen (CGVS 1, p.7). De vaststelling dat u een ernstig incident, in casu het neergestoken worden met een mes, bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze vermeldde, doet reeds vragen rijzen over de geloofwaardigheid van het betreffende vervolgingsfeit.

U verklaarde voorts dat u ook bij de Poolse autoriteiten gewag maakte van incidenten in Moskou (CGVS 2,p.2); u zei dat u er “eens” geslagen bent. U geeft verder aan (CGVS 2, p.2) dat u zich eigenlijk niet meer goed herinnert wat u in Polen verklaarde in verband met incidenten in Moskou; u herinnert het zich niet precies, u zei er weinig concreets omdat men u mogelijk niet ernstig zou nemen, u zei zomaar iets om opvang te krijgen en u deed zo vaak interviews in Polen – omwille van meerdere aanvragen – dat u niet meer goed weet wat u zei tijdens al uw opeenvolgende interviews. Dergelijke verklaringen doen verder vragen rijzen over uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van vervolgingsfeiten in Moskou in het bijzonder. Van asielzoekers, zoals uzelf, wordt immers verwacht dat ze consistent zijn in hun verklaringen voor de asielinstanties over incidenten waarvan zij het slachtoffer zijn geworden. U

wekt minstens de indruk dat u niet daadwerkelijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten door skinheads in Moskou.

U bleek ook tijdens uw asielgehoor door het CGVS weinig coherent in verband met vervolgingsfeiten in Moskou en eveneens kunnen uw verklaringen als weinig doorleefd bestempeld worden.

U verklaarde (CGVS1, p.7) dat u bij het steekincident veel bloed verloor, dat uw bot werd geraakt en dat u, na uw terugkeer thuis, zelfs het bewustzijn verloor. Meteen daarop verklaart u (CGVS 1, p.7) dat u niet naar een ziekenhuis ging omdat het (de verwondingen) niet dermate ernstig was. Andere jongens ontsmetten de wonde en verbonden ze (CGVS 1, p.7). Tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer (CGVS 2, p.5) dat uw kennissen "een plakkertje" op de wonde aanbrachten en dat u zo genas. Daar waar u het steekincident tijdens uw eerste gehoor in 2009 situeerde (CGVS 1, p.7), deed u dit tijdens uw tweede gehoor door het CGVS in 2010 (CGVS 2, p.4), hetgeen weinig coherent is, aangezien het gaat over een eenmalig steekincident. U bleek ook weinig doorleefd in uw verklaringen over het betreffende incident. Gevraagd naar wat u over het incident kon vertellen, doet u dit eerst in summiere bewoordingen (CGVS 2, p.4). Daarop werd u gevraagd om gedetailleerder te zijn in uw verklaringen, maar ook dan bleef u vrij oppervlakkig in uw verklaringen (CGVS2, p.4). U herinnert zich niet door hoeveel mensen of skinheads u werd aangevallen, op de vraag wat u zich van uw aanvallers herinnert, verklaart u (CGVS2, p.4) totaal niks meer over hen te weten; u was daar niet mee bezig, u lette niet op. Later beweert u dat u zich niets van uw aanvallers herinnert omdat er veel mensen in de Moskouse metro zijn (CGVS 2, p.5). Tijdens uw eerste asielgehoor (CGVS1, p.7) verklaarde u dat het steekincident het enige fysieke incident was (in Rusland), maar tijdens uw tweede gehoor verklaarde u (CGVS2, p.4) dat u ook eens door 10 à 15 personen was geslagen. Later beweerde u dat laatst genoemd incident plaats vond in 2006 of 2007 en plotsklaps beweerde u dat u ook beschoten werd (CGVS2, p.5). Daarop gevraagd naar de verwondingen, verklaart u dan weer dat u niet echt gewond raakte omdat u "met rubberkogels" beschoten was (CGVS2, p.5). U liep een gekloven wenkbrauw op door slagen, maar die werd niet verzorgd (CGVS 2, p.6). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig coherent en doorleefd te noemen. Er mocht verwacht worden dat u concreter en consistentere zou zijn over fysieke vervolgingsfeiten in Moskou. De vaststelling dat u ter zake vaag en tegenstrijdig bent, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vervolging die u in Moskou situeert.

U beweert dat de directe aanleiding voor uw vlucht uit Moskou gelegen was in het feit dat u zich niet veilig voelde in Moskou en een beter leven wilde (CGVS1, p.8). Aangezien de door u voorgehouden vervolgingsfeiten weinig geloofwaardig genoemd dienen te worden en u voor het overige geen concrete invulling geeft aan het gebrek aan veiligheid in Moskou, kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging volgens de Conventie van Genève worden weerhouden, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

U legde enkel een tijdelijk Pools verblijfsdocument op uw naam over. Het document bevat enkel gegevens over uw identiteit.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat ook ten aanzien van uw partner, **R.(...)** **A.(...)** (**O.V.8.012.936**) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien zij de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg vanwege de Poolse autoriteiten en ze ten aanzien van Polen geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade kon aannemelijk maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsverplichting.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*).

De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin verzoeker als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u staatloos bent en dat u, voor uw komst naar Europa in 2010, illegaal in Moskou woonde waar u enkele keren in aanvaring kwam met skinheads. U reisde in 2010 naar Polen en daar kreeg u problemen met Tsjetsjenen die het niet aanvaardden dat een Tsjetsjeense vrouw een relatie begon met u, een niet-Tsjetsjeen. Daarom kwam u in januari 2015 naar België.

Welnu, er moet besloten worden dat u er niet in bent geslaagd om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Deze inschatting is gebaseerd op hierna beschreven vaststellingen.

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat onderhavige aanvraag beoordeeld wordt ten aanzien van **de Russische Federatie**, wat in casu dient beschouwd te worden als land van gewoonlijk verblijf. Immers, u verklaarde voor de asielinstanties dat u staatloos bent en van geen enkel land het staatsburgerschap bezit. In voorkomend geval dient de aanvraag bijgevolg beoordeeld te worden ten aanzien van het land waarin u het langst verbleef voor uw vlucht naar Europa. Daar uit uw verklaringen blijkt dat u voor uw vertrek naar Polen – in 2010 – het langst onafgebroken in **Moskou** verbleef, kan de Russische Federatie inderdaad beschouwd worden als de referentiestaat voor voorliggend verzoek tot internationale bescherming.*

Wat betreft uw verblijf in Rusland, moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u er dusdanig problemen kende die het toekennen van internationale bescherming verantwoordden.

U verklaarde aan het begin van uw eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS, gehoorverslag dd.20.08.2015, p.2) dat u in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde CGVS-vragenlijst geen melding had gemaakt van een incident in Moskou, waarbij u “met een mes werd neergestoken”. U verklaarde deze omissie door te stellen dat er niet werd doorgevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat er u aldaar was gezegd dat het daar afgenomen interview slechts een kleine voorbereiding was op uw gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p.2). Welnu, uit de voormelde vragenlijst blijkt dat u er nochtans vrij uitgebreid verklaringen aflegde over uw geboorte in Tadzjikistan, uw kinderjaren in voormeld land en nadien Oezbekistan, problemen met uw pleeggezin in Oezbekistan, uw vlucht naar Moskou en vervolgens naar Polen. Nadien werd u nogmaals gevraagd waarom u het incident, het enige fysieke vervolgingsfeit blijkens uw verklaringen (CGVS 1, p.7) niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U antwoordde dat er u niet naar gevraagd was

en dat u werd gezegd dat u er niet alles moest vertellen (CGVS 1, p.7). De vaststelling dat u een ernstig incident, in casu het neergestoken worden met een mes, bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze vermeldde, doet reeds vragen rijzen over de geloofwaardigheid van het betreffende vervolgingsfeit.

U verklaarde voorts dat u ook bij de Poolse autoriteiten gewag maakte van incidenten in Moskou (CGVS 2,p.2); u zei dat u er “eens” geslagen bent. U geeft verder aan (CGVS 2, p.2) dat u zich eigenlijk niet meer goed herinnert wat u in Polen verklaarde in verband met incidenten in Moskou; u herinnert het zich niet precies, u zei er weinig concreets omdat men u mogelijk niet ernstig zou nemen, u zei zomaar iets om opvang te krijgen en u deed zo vaak interviews in Polen – omwille van meerdere aanvragen – dat u niet meer goed weet wat u zei tijdens al uw opeenvolgende interviews. Dergelijke verklaringen doen verder vragen rijzen over uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van vervolgingsfeiten in Moskou in het bijzonder. Van asielzoekers, zoals uzelf, wordt immers verwacht dat ze consistent zijn in hun verklaringen voor de asielinstanties over incidenten waarvan zij het slachtoffer zijn geworden. U wekt minstens de indruk dat u niet daadwerkelijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten door skinheads in Moskou.

U bleek ook tijdens uw asielgehoren door het CGVS weinig coherent in verband met vervolgingsfeiten in Moskou en eveneens kunnen uw verklaringen als weinig doorleefd bestempeld worden.

U verklaarde (CGVS1, p.7) dat u bij het steekincident veel bloed verloor, dat uw bot werd geraakt en dat u, na uw terugkeer thuis, zelfs het bewustzijn verloor. Meteen daarop verklaart u (CGVS 1, p.7) dat u niet naar een ziekenhuis ging omdat het (de verwondingen) niet dermate ernstig was. Andere jongens ontsmetten de wonde en verbonden ze (CGVS 1, p.7). Tijdens uw tweede gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer (CGVS 2, p.5) dat uw kennissen “een plakkerijtje” op de wonde aanbrachten en dat u zo genas. Daar waar u het steekincident tijdens uw eerste gehoor in 2009 situeerde (CGVS 1, p.7), deed u dit tijdens uw tweede gehoor door het CGVS in 2010 (CGVS 2, p.4), hetgeen weinig coherent is, aangezien het gaat over een eenmalig steekincident. U bleek ook weinig doorleefd in uw verklaringen over het betreffende incident. Gevraagd naar wat u over het incident kon vertellen, doet u dit eerst in summiere bewoordingen (CGVS 2, p.4). Daarop werd u gevraagd om gedetailleerder te zijn in uw verklaringen, maar ook dan bleef u vrij oppervlakkig in uw verklaringen (CGVS2, p.4). U herinnert zich niet door hoeveel mensen of skinheads u werd aangevallen, op de vraag wat u zich van uw aanvallers herinnert, verklaart u (CGVS2, p.4) totaal niks meer over hen te weten; u was daar niet mee bezig, u lette niet op. Later beweert u dat u zich niets van uw aanvallers herinnert omdat er veel mensen in de Moskouse metro zijn (CGVS 2, p.5). Tijdens uw eerste asielgehoor (CGVS1, p.7) verklaarde u dat het steekincident het enige fysieke incident was (in Rusland), maar tijdens uw tweede gehoor verklaarde u (CGVS2, p.4) dat u ook eens door 10 à 15 personen was geslagen. Later beweerde u dat laatst genoemd incident plaats vond in 2006 of 2007 en plotsklaps beweerde u dat u ook beschoten werd (CGVS2, p.5). Daarop gevraagd naar de verwondingen, verklaart u dan weer dat u niet echt gewond raakte omdat u “met rubberkogels” beschoten was (CGVS2, p.5). U liep een gekloven wenkbrauw op door slagen, maar die werd niet verzorgd (CGVS 2, p.6). Welnu, dergelijke verklaringen zijn weinig coherent en doorleefd te noemen. Er mocht verwacht worden dat u concreter en consistentere zou zijn over fysieke vervolgingsfeiten in Moskou. De vaststelling dat u ter zake vaag en tegenstrijdig bent, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vervolging die u in Moskou situeert.

U beweert dat de directe aanleiding voor uw vlucht uit Moskou gelegen was in het feit dat u zich niet veilig voelde in Moskou en een beter leven wilde (CGVS1, p.8). Aangezien de door u voorgehouden vervolgingsfeiten weinig geloofwaardig genoemd dienen te worden en u voor het overige geen concrete invulling geeft aan het gebrek aan veiligheid in Moskou, kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging volgens de Conventie van Genève worden weerhouden, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

U legde enkel een tijdelijk Pools verblijfsdocument op uw naam over. Het document bevat enkel gegevens over uw identiteit.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat ook ten aanzien van uw partner, **R.(...)A.(...)** (O.V.8.012.936) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien zij de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg vanwege de Poolse autoriteiten en ze ten aanzien van Polen geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade kon aannemelijk maken.”

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Niettegenstaande verzoeker aangeeft dat hij geen enkel verblijfsrecht verkreeg van de Russische autoriteiten, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaarde te hebben geïnformeerd bij een Armeense vrouw die een kennis had bij de "paspoortdienst" teneinde het Russische staatsburgerschap te verkrijgen, maar nooit naar een officiële instantie ging om een paspoort te verkrijgen (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Dat hij geen verblijfsrecht verkreeg van de Russische autoriteiten, dient dan ook gekaderd te worden in de situatie dat verzoeker nooit een officiële aanvraag heeft gedaan.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij steeds verklaard heeft dat hij Moskou is ontvlucht omdat hij discriminatie vreesde omwille van zijn origine, geconfronteerd werd door zware discriminatie en voortdurend incidenten meemaakte zoals geslagen op weg naar de bakker, "*dat an werden vermoord*", onder dwang werken en aangevallen en neergestoken worden, dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar dergelijke incidenten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker wijst erop dat hij naar best vermogen het steekincident heeft trachten toe te lichten, maar dat hij het zeer moeilijk heeft om zich uit te drukken, nooit enige vorm van onderwijs en opvoeding heeft gehad, hetgeen een impact heeft op zijn intelligentie. Voorts geeft verzoeker te kennen dat hij mentaal een zware achterstand heeft en zich niet heeft kunnen ontwikkelen zoals de gemiddelde mens. Zijn kwetsbaar profiel werd volgens verzoeker niet in rekening gebracht.

Blijkens de in het administratief dossier aanwezige gehoorverslagen en de vragenlijst is de Raad van mening dat verzoeker hoegenaamd geen enkele moeite heeft om zich uit te drukken. Niettegenstaande bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, laat verzoeker het genaamde steekincident volledig onvermeld, maar bleek hij daarentegen wel in staat een gedetailleerd overzicht te geven van zijn levensloop met inbegrip van precieze data en plaatsen (stuk 11, Vragenlijst, vraag 3.5). Dat hij mentaal een zware achterstand heeft en zich niet heeft kunnen ontwikkelen zoals de gemiddelde mens blijkt hieruit dan ook geenszins. Verzoeker verklaarde overigens dat hij kan lezen en schrijven in het Russisch en het Engels (stuk 12, Verklaring, punt 11). Aangezien verzoeker er tevens in slaagt een chronologisch overzicht te geven van zijn levensloop en dit met opgave van data en plaatsen en een duidelijk chronologisch inzicht heeft, mag worden besloten dat verzoekers intelligentieniveau niet dermate is dat hij niet in staat zou zijn coherente en concrete verklaringen af te leggen.

Blijkens de beide gehoorverslagen heeft verzoeker bevestigend geantwoord op zowel de vraag "*Hebt u mijn vragen goed begrepen?*" als op de vraag "*Begrijpt u de tolk goed?*" (stuk 8, gehoorverslag, p. 1, 9; stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 6). Uit de gehoorverslagen blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk goed kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen begreep.

Dat de commissaris-generaal gedurende het interview merkte dat verzoeker een mentale achterstand en een laag IQ heeft vindt geen grondslag in het administratief dossier en is slechts een blote bewering van verzoeker. Verzoeker toont ook niet aan dat hij verwondingen heeft opgelopen. De door verzoeker verklaarde "fysische bewijzen van zijn verwondingen" tonen alleszins niet de omstandigheden aan waarin deze verwondingen werden opgelopen. Deze vermeende "fysische bewijzen" kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag dan ook niet vaststellen.

De door verzoeker aangehaalde verschoningsgronden vinden dan ook geen enkele steun in het administratief dossier, noch wordt er ter ondersteuning enig objectief bewijs voorgelegd. Het door verzoeker voorgehouden kwetsbaar profiel kan dan ook niet uit verzoekers verklaringen en de in het administratief dossier aanwezige stukken worden afgeleid.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielpprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd

overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element, zoals een steekpartij, in zijn asielaanvraag zou vermelden.

Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielpprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Het in het verzoekschrift aangebrachte argument dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem op het hart werd gedrukt dat hij het kort en bondig moest houden en hij nadien de mogelijkheid zou krijgen om zijn vrees verder toe te lichten, heeft verzoeker er niet van weerhouden een gedetailleerd en chronologische relaas te geven van zijn levensloop. In het licht van de door verzoeker afgelegde verklaringen is het dan ook niet ernstig thans te beweren dat hij een dergelijk essentieel element niet zou hebben vermeld omdat hem werd opgedragen het kort en bondig te houden. De stelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken algemeen zou hebben gesteld dat hij gediscrimineerd werd, zonder de bedreigingen en geweldplegingen verder toe te lichten, vindt geen grondslag in het administratief dossier (stuk 11, Vragenlijst; stuk 12, Verklaring DVZ).

Van een asielzoeker mag bovendien worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoeker worden verwacht dat hij over het bovenstaande steekincident concrete en coherente verklaringen aflegt. In weerwil van wat verzoeker meent, acht de Raad de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden dan ook wel degelijk van aard dat zij afbreuk doen aan verzoekers geloofwaardigheid. Ook het louter herhalen van zijn verklaringen of het kiezen voor één versie van de feiten heft de vastgestelde incoherenties niet op.

Waar verzoeker verwijst naar het asieldoosier van zijn echtgenote, die subsidiaire bescherming verkreeg van Polen en dus onmogelijk naar haar land van herkomst zijnde de Russische Federatie kan terugkeren en hierbij de "eenheid van het gezin" aanhaalt, wijst de Raad er in eerste instantie op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de Russische Federatie geldt als het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Verzoeker brengt geen valabel argument aan waaruit blijkt dat de Russische federatie niet aanzien kan worden als het land waar verzoeker zijn gewone verblijfplaats had. Door louter te verwijzen naar Polen als het land waar verzoekers echtgenote en zijn kinderen verblijfsrecht hebben en waarvan hij een tijdelijk verblijfsdocument beschikt, kan hij geen afbreuk doen aan de correcte vaststelling dat de Russische Federatie wordt aangemerkt als een land van gewoonlijk verblijf.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de zijn aanvraag samen met zijn echtgenote dient behandeld te worden, dat zijn echtgenote in Polen de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg en dat zijn vrees voor vervolging ook ten aanzien van Polen dient te worden beoordeeld aangezien hij daar samen met zijn gezin verschillende bedreigingen en geweldplegingen heeft meegemaakt, benadrukt de Raad dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de Russische Federatie in casu geldt als *"het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had"* en hij niet aannemelijk maakt dat in zijn hoofde ten aanzien van de Russische Federatie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat.

Het principe van 'eenheid van familie' staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst of het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, waardoor verzoeker zich niet zonder meer kan steunen op de situatie van zijn echtgenote teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het doel van de asielpprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

De beslissingen die in hoofde van verzoekers echtgenote, diens moeder en zus door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden genomen, alsmede het beroepsverzoekschrift dat voor voormelde personen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd ingediend, en die verzoeker bij onderhavig verzoekschrift voegt, kunnen geen afbreuk doen aan wat voorafgaat.

Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vreezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF